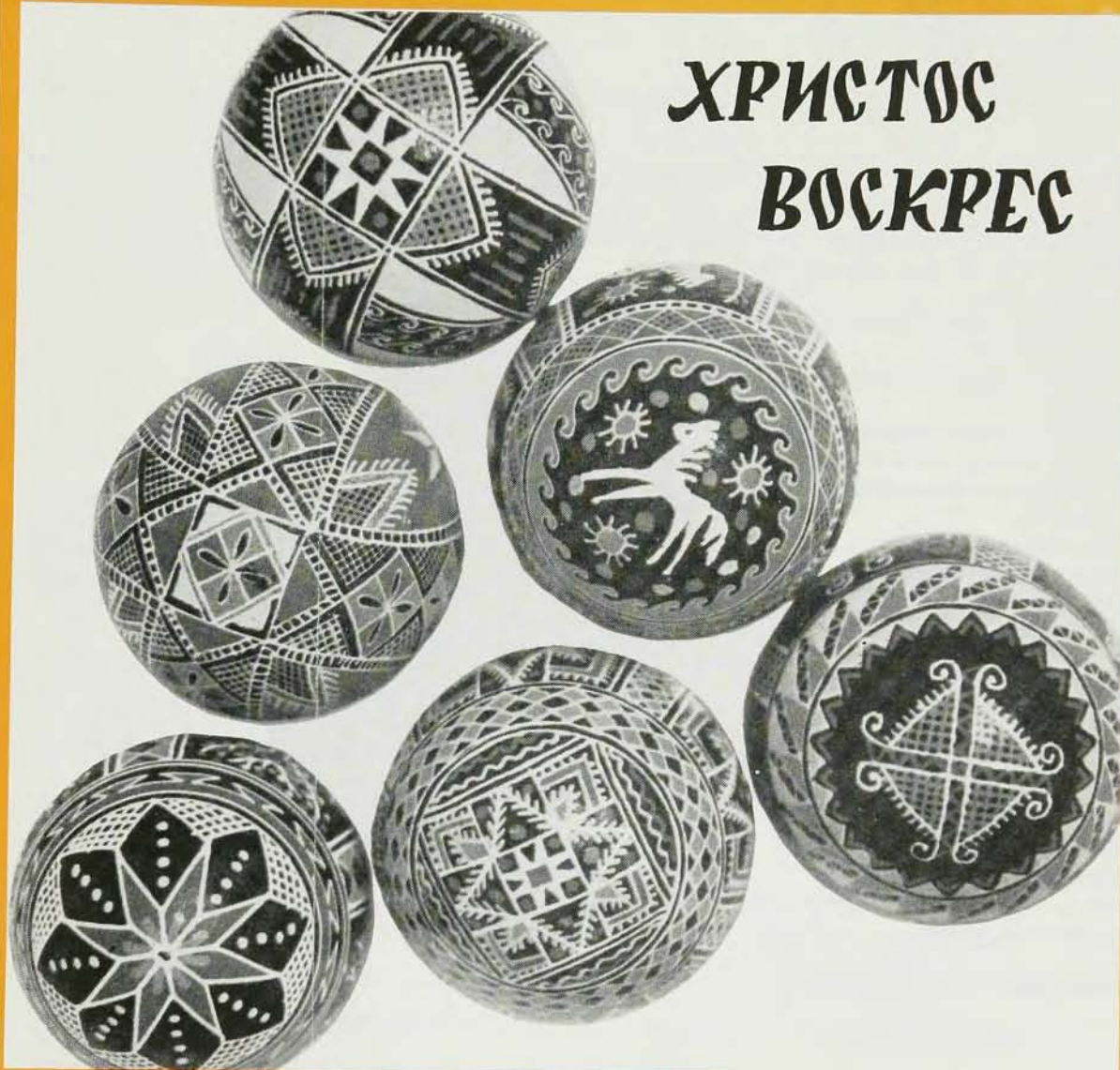

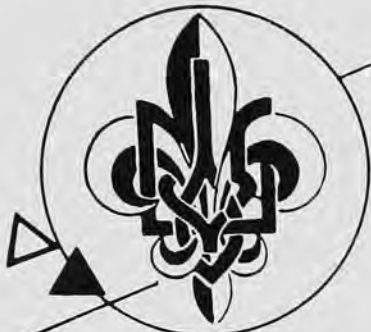

КВІТЕНЬ - APRIL 1984

ХРИСТОС ВОСКРЕС

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

З М І С Т

1 Христос Воскрес! Привітання з Великоднем	Ганна Черинь
2 Возрадуйся (поезія)	Віра Ворскло
Із легенд християнської України	За "Шляхом" Г. Л. Н.
Із народного гумору Християнської України —	
Липова пасна	За "Шляхом" Г. Л. Н.
3 Борис і Тарас Компта де Заяць — приклад до наслідування	С. Р.
Успіхи наших друзів: Олександр Гайовський	Т. Бабиняк
4 Міжкрайовий вишкіл інструкторів	
Юнацький конкурс на літературний твір	
5 Успіх української фольклорної групи з Курітби	К. Шмулик
6 Сіроманцева остання пригода (III)	В. Кархут
7 Чому я повинен говорити по-українськи?	Н. Полюх
8 Спорт: Анатолій Боднарчук	В. К. С.
9 Нові платівки: "Мандрівка по Україні"	О. Кузьмович
10 Молоде перо: Клуб "4-Г"	Л. Ісаїв
11 Школа Лісова — гордість пластова	Ю. С.
12 Молоде перо: Збірки і наша присутність на них	Ю. Кульчицький
Молоде перо: Лист (автор невідомий)	
Моє літо в Європі	Н. Воронка
17 Виводимо гагілки: Огірочки	Обробка А. Гнатишина
18 Хроніка	
23 Виводимо гагілки: Перепілка	Опр. М. Лисенка
24 Датки на пресовий фонд "Юнака", Замість квітів на могили	

● Ілюстрація: Мирона Левицького

● На обкладинці: Великодня листівка Українського Музею, Нью-Йорк, 1979

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Дора Горбачевська

пл. сен. Юрій Данилів

ст. пл. Роман Ващук

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

ст. пл. Всеволод Онишків

пл. сен. Олександра Юзенів

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як тем скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямками та вимогами юнацького віку читачів.

ХРИСТОС
ВОСКРЕС

ЮНАК

КВІТЕНЬ 1984

Ч. П. 4 (245) РІК XXII

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

КАНАДА — \$15.00, УСІ ІНШІ КРАЇНИ — 15.00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$1.50.

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

Ukrainian Youth Association, 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.

Second class mail registration # 2185 ● Klev Printers Ltd., 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9

Христос Воскрес!

Ганна Черінь

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! — З самих небес, звисока,
Розносять дзвони лунко на весь світ,
Гірка сльоза спливає потай з ока,
І сходить в серці радість-первоцвіт.

У церкві пахне, як весною в лузі,
До вікон тулиться передранкова мла,
Здаються всі хорошими, як друзі,
І не бажаєш більш нікому зла.

Відчуєш — очі враз стають, як книга
Твого життя — немудра і проста.
І тане в серці многолітня крига,
І пролісок з-під неї пророста.

Та ось останні свічі вже померкли,
Заграли кольори святих одеж.
Вітаючись, виходять люди з церкви,
І ніч вітається із ранком теж.

Тріпочуть зорі в синяві глибинній,
Мов рибки золоті у верші.
А я шукаю в натовпі єдину,
Якій "Христос Воскрес!" сказати хочу першій.

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІЄВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНИЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

**НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає
Редакція і Адміністрація «Юнака»

ВОЗРАДУЙСЯ

Возрадуйся, Христос воскрес!
Квітки розкрили очі,
П'ють сонця мед, блакить небес,
Життя хвалити хочуть.

Новий кільчиться урожай.
Чиїсь святі долоні
Збирають смуток і відчай,
І радість б'є у дзвони.

Христос воскрес! Радій, співай!
В думках, в душі обнова:
Воскресне, встане Рідний Край
В багатстві, славі знову.

Не знищить лева блискавиць
Думки з любови куті.
Встають упавші вчора ниць,
Знедолені й забуті.

Весна шумить, весна гуде
У всій красі і силі,
Христос іде! Христос іде!
Шепочуть квіти білі.

Покинутий, забутий хтось,
Судом людей розп'ятий,
До нього теж іде Христос —
Для всіх сьогодні свято.

ІЗ ЛЕГЕНД ХРИСТІАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Про походження писанок і крашанок

I.

На Поділлі розказують, що коли Ісус Христос воскрес, то сказав до вояків, які стерегли Його гріб:

— Ідіть і скажіть усім людям, що Христос воскрес, а щоб вам повірили, то ось даю вам мій знак.

І Спаситель узяв із свого гробу крашанку і дав воякам. Відтоді і почався звичай готувати крашанки на Великдень.

II.

Ніс убогий чоловік яйця в кошику продавати на базар, а тоді саме жиди вели Ісуса Христа розпинати. Хрест був дуже тяжкий і Спаситель падав під його тягарем. Побачив це чоловік і стало йому жаль Ісуса Христа; залишив свій кошик на дорозі, а сам поміг Ісусові нести хрест аж на місце розп'яття. Коли ж повернувся до свого кошика з яйцями, побачив, що яйця перемінилися в писанки й крашанки.

III.

На Київщині розказують, що коли Ісус Христос ходив ще з св. Петром по землі, то одного разу, коли вони проходили через село, жиди намовлені фарисеями, побачивши Христа, почали камінням та грудками землі шпурляти на Нього. Однак, коли якийсь камінець торкнувся Ісусової одежі, то з нього зробилась писанка, а як торкнулась одежі Ісуса грудка, то перетворилась в крашанку. Святий Петро усе це позбирав у кишені й пізніше роздавав людям. І так постав звичай готувати писанки й крашанки.

За "Шляхом", Г.Л.Н.

ІЗ НАРОДНОГО ГУМОРУ ХРИСТІАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Липова паска

Було двох братів: один багач, а другий бідний. Під Великдень багач напик пасок багато, а бідному й на одну не стало. От він пішов у ліс, зрізав липу, відрізав малий ковбаник і обтесав його зовсім на подобу паски. Жінка помастила ще цю липову паску яйцем і вставила в піч, щоб присмалилася трохи.

Узяв бідак липову паску і поніс її святити.

Вподобав собі багач братову паску і позавидував йому, бо його паски щось порозтріскувались були в печі.

— Поміняймося ми пасками — каже до брата — я тобі за твою гладеньку дам дві своїх. Тобі однаково, а у мене гості будуть дивитися, не годиться...

Помінялись. Багач запросив гостей. Усі дивуються, що паска така гарна вдалася, а далі взялись краяти її. Та ба! Ніякий ніж не полізе в неї. Мусів багач аж сокирою розрубувати й тоді виявилось усе.

Стидно було багачеві признатися, що так помилився, він і каже:

— Ну й видите люди добрі, які чуда на світі діються? З паски в одній хвилині зробилося дерево, мабуть хтось вірі.

Г. Л. Н.

БОРИС І ТАРАС КОМПТА ДЕ ЗАЯЦЬ — ПРИКЛАД ДО НАСЛІДУВАННЯ

На Ювілейній Зустрічі в Німеччині найкращим місцем зустрічі знайомого, чи нав'язання нового знайомства — це була таборова кухня. Там я познайомилася з малим, цікавим і жвавим новачком. На запит, як називається, він серйозно й виразно проскандував своє ім'я: Тарас Компта де Заяць". Не чекаючи на моє дальше запитання, він відразу пояснив: Компта — це прізвище його батька, а Заяць — його мамі. Батько його — катальонець, мама — Меланія Заяць, пластунок з Німеччини. Живуть в Барцельоні, Еспанія.

Тарас спішився, бо діти вже йшли до табору, а він, хоч має тільки 6 років, таборує вже як новак. Він також має молодшого брата — Бориса. Борис має тільки 4 роки і дуже заздрисний за свого брата, бо також хоче бути в таборі й спати з новачками. Ходить цілий час за ними й приглядається всьому, що вони роблять. У нього вже навіть вироблений орієнтаційний змисл, бо коли ми з батьком ввечері продовжували йти вузькою доріжкою на ватру, то Борис настоював, що там нема наших дітей. Тяжко було переконати його, що ми йдемо правильно, й в кінці ми таки звернули туди, куди попровадив нас правильно Борис.

Борис, як і Тарас, знає всі пластові пісні. Обидва вони володіють прекрасно українською мовою.

Пл. сен. Меланія Компта де Заяць народилася і виросла в Німеччині, батько Ізидор в Еспанії. Пан Ізидор може засоромити не одного з нас. Він не тільки володіє добре українською мовою, але з ним можна свobodно дискутувати на різні українські теми. Прекрасно знає історію, літературу і географію України. В розмові висловився: "Моя жінка — українка-пластунок, і моїм обов'язком було вивчити

Брати Борис і Тарас під час підготовки
до відкриття ЮМПЗ

її мову". А Меланія з гордістю заявила: "Мій чоловік ставиться дуже позитивно до українських справ. Наша хатня мова — українська, а діти говорять еспанською, катальонською та українською мовами. Ми є єдина українська родина в Барцельоні, і щоб діти виростили в українській культурі і традиції, ми на Різдвяні свята їздимо до Німеччини святкувати з ріднею. Наші родинні зв'язки є дуже тісні, а тому, що мої батьки є пластунами, то дітям легко було дістати пластового духа. Ми кожного року з дітьми приїжджаємо на пластові табори, хоч Тарас офіційно є тепер перший раз в новацькому таборі, а ми з чоловіком допомагаємо, що треба. Я ніколи дітей не змушувала говорити по-українськи. Одного разу, по приїзді з табору, Тарас заявив, що хоче навчитися говорити по-українському, себто так, як говорять діти у таборі. Відтоді почалося систематичне навчання дітей, що робимо на спілку з чоловіком".

С. Р.

УСПІХИ НАШИХ ДРУЗІВ

ОЛЕКСАНДЕР ГАЙОВСЬКИЙ

Вечірня газета в Манчестер, Великобританія подала вістку про винахід Олександра Гайовського, молодого студента тамошньої політехніки, який поруч із своїми студіями є членом Пластової Станиці та активним старшим пластуном.

О. Гайовський винайшов прототип зовсім нової машини для лікування нирок дома, і якщо цей винахід прийметься, він може змінити цілу систему того складного лікування. О. Га-

Тарас Компта де Заяць.

Ст. пл. О. Гайовський із своєю новою машиною

йовський працював над тим винаходом з поміччю лікарів і працівників манчестерської, королівської лікарні понад 18 місяців, і його машина полягає на тому, що в ній не треба користуватися цілим рядом рюрок та полчень, які тепер конечні для чищення нирок. Усі ці складні частини О. Гайовський заступає спеціальними касетами, які всувається до машини, а опісля викидається.

Ця нова й упрощена система діялізи, т. зн. чищення нирок, викликала широке зацікавлення і наш молодий друг був вже запрошений до Швеції, щоб там її представити найбільшим у світі продуцентам машин для чищення нирок. Продуценти вважають, що система машини зроблена О. Гайовським не буде коштувати більше як ця, яку тепер загально уживають, а буде простіша.

Бажаємо нашому пластовому другові багато успіхів з його цікавим винаходом, яким він може облегшити долю хворих на нирки пацієнтів та допомогти їм простішим лікуванням.

пл. сен. Т. Бабиняк

МІЖКРАЙОВИЙ ВИШКІЛ ІНСТРУКТОРІВ

Реферати ЛІСОВОЇ ШКОЛИ та ШКОЛИ БУЛАВНИХ при Головних Булавних ГПБ повідомляють, що:

1. Міжкrajові Вишкільні Табори "Лісова Школа" — 1984 та "Школа Булавних" — 1984 відбудуться від суботи 23-го червня до суботи 7-го липня 1984 року в горах Кентскил біля місцевості Гантер, Стейт Нью-Йорк, США.

2. ЛІСОВА ШКОЛА та ШКОЛА БУЛАВНИХ — це не звичайні табори, а інтенсивні та вимагаючі вишколу. Тому повинні на них зголошуватися ці пластунки / пластуні, які мають провідницькі здібності таборових провідників та які вже відбули успішно декілька таборів і виказалися бездоганною пластовою поставою.

3. Зголошуватися можуть СТАРШІ ПЛАСТУНКИ / ПЛАСТУНИ і СТАРШІ ЮНАЧКИ / ЮНАКИ після закінченого 16-17 року життя із ступенем розвідувачки / розвідувача або вірлиці / скоба.

На табір прийнятих буде тільки 32 кандидатів з-поміж тих, які найкраще закінчать кореспонденційний курс.

4. Карти зголошення, які будуть розіслані до КПСтаршин, враз із вписовим, пересилати на адреси, подані на карті впису.

пл. сен. Юрій Данилів — референт ЛШ при ГПБ; пл. сен. Дора Горбачевська — референтка ШБ при ГПБ

ЮНАЦЬКИЙ КОНКУРС НА ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР

28 Курінь Уладу Пластунів Сеніорок "Верховинки" проголошує

Конкурс Літературного Фонду
св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької

на літературну творчість — поезія і проза.

I нагорода — 150.00 дол.

II нагорода — 80.00 дол.

III нагорода — 50.00 дол.

До участі в конкурсі запрошуємо членів — юнацтво молодечих організацій: Пласту, СУМ-у і ОДУМ-у з усіх країн нашого поселення.

Твори просимо надсилати під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом подати в окремій запечатаній коверті. Слати на адресу:

PLAST — Werchowynky
140, 2 Ave.

New York, N. Y. 10003

Реченець конкурсу: до кінця вересня 1984-го року.

Українська Фолкльорна Група при Хліборобсько-Освітньому
Союзі та Українсько-Бразилійському Клубі в Курітібі —
Парана, Бразилія 1982-1984. Голова: Мирослав Мазепа,
хореографи: Роберто Орицин, Олесь Сисак

УСПІХ УКРАЇНСЬКОЇ ФОЛКЛЬОРНОЇ ГРУПИ З КУРІТІБИ

Минулого року українська фолкльорна група з Курітіби була спеціально запрошена на святкування роковин двох містечок на півночі Штату Парани: Колорадо й Порекату. Ми вибралися в дорогу 8-го грудня 1983 р. При дорозі сіро-зелені евкалиптові дерева та великі сосни. Так почалася весела й цікава подорож. Присутні були вдоволені й радісні. Коли приїхали до Колорадо, вже була північ. Ночували ми в гімназійному будинку у цьому містечку. Наступний день був соняшний і теплий, і сприяв доброму та веселому настроєві. Нас очікували люди на цей виступ. Пояснення до виступу подав референт, молодий юнак Карло Шеремета. Він докладно розповів, чому ми опинилися в діяспорі, про наше історичне минуле та дещо про наші звичаї й мистецтво. У тому місті ми здобули велику симпатію, і до нас приходили журналісти, які в своїх часописах написали нам прихильні репортажі. Виступ нашої групи, найкращого ансамблю Парани, був оголошений у телебаченні. Кожна точка програми вийшла успішно й була бурхливо оплескува-

на. По виступі ми поїхали до Порекату, щоб дати другий виступ. Там у неділю рано була відслужена Служба Божа в бразилійській церкві за померлих з голоду в Україні. Приємно нам було знати, що це вшанування жертв голоду відбулося за ініціативою бразилійських священиків. На цій Службі Божій члени ансамблю у своїх національних одягах засвідчили любов до своєї Батьківщини. Під час Служби Божої юнак Корнелій Шмулик розповів присутнім про голодомор. Українська Фолкльорна Група з Курітіби вже здобула собі заслужене ім'я не тільки в Парані, але далеко поза Параною. Наш ансамбль складається з 130 членів, включаючи дітей, хор та оркестру.

З виступів цієї групи належить відзначити як найбільші в Кампінас, Сан Павло, Порто Алегре та інші. Прикро нам було лише те, що в цьому містечку не було наших громадян та не мали ми з ким розмовляти рідною мовою. Під час спільної прощальної вечері заля була виповнена гістьми, був милий настрій. А до того, там було літо, а в Курітібі зима.

Корнелій Шмулик

ЦУПКЕ ЖИТТЯ

(ПОВІСТЬ ПРО ВОВКІВ)

(Продовження)

III. СІРОМАНЦЕВА ОСТАННЯ ПРИГОДА

*У жилах яр веснянна грала
І крицевий був тіла гарт,
Лиш кров одна про все рішала
І небезпека була жарт.
(Орлине Перо: Пластове).*

I.

Хуга!

Не хуга, а якийсь чортівський млин! Між небом і землею зависли цілі тони дрібних, білих порошин, холодних і пекучих. Воружких, гострих, мов дрібно січене скло. Вони курявою підривалися з-під його лап, билися в одинокі видюче око, влітали в роззявлену пащу, вбивалися між волосинки грубого вовнистого кожуха, добиралися до живого тіла.

Сіроманець брив заметілями проти вітру!

Це був замазаний обрис на білій, розвійній запоні. Кинута темна ганчірка на безмежжя білої рівнини, що з'єднала землю з небом у божевільнім танку, під згуки пекельної музики. Це був загублений шматок живого м'яса серед мертвої снігової пустки.

Вовк Сіроманець, довголітній вожака ватаги, самотно верстав свій шлях.

Сьогодні вже другий день, як нічого не їв.

Тому два дні (о, яка свіжа ця пригадка, мов здряпаний струп), його ватагу розгромили. Всі наклали головами. І вірна, довголітня товаришка життя — Люта, і дебелий чвалай Кудлач. Бестрашний, кулявий Вовчух і пронизливий Вовкулака, довготелесний Вовчур і цибатий Гаркун. Всіх шістьох товаришів, що їх привів з далеких гір, маєстатичних в білій, сніговій шаті, сюди на Полісся.

Погнав їх голод і пригоди. Та й люди щораз більше наставляли на п'яти: Ночами прокрадалися заселеними, людними околицями на північ. Провадив ватагу неохибний інстинкт старого вожаки Сіроманця.

Тут, в глибоких, підмоклих борах вільх і беріз, між якими по сухіших місцях вистрілюють в небо велетні сосон, дуба й ялини, кишить від звіря. Безмежжями грузьких, ржавих торфовиськ бродить ніччю, примарою велетень — росохатий лось, і під його дужими ратицями гнуться пруживі пуховики мохів, ламаються карлуваті покручі сосон, тих самих, що в пригожих умовах виростають велетнями. По-

між розчепірим вужовищем покрученого коріння вільх, ідуть понад тьмяною, сонною тонею, що рідко коли замерзає — арки й тунелі. Тут бушують: видра, руда нориця, горностаї і ласка. Бродять гоміласті бродуни. І ще посеред цього баговиння недоступні острівці, густо зарослі чатинними кущами й вільхою, відгороджені від сухоземелля. Тут зацілили останки бобрів. А по нетрах, де дерево в дерево стануло густою, непроникливою стіною, упершись в небо, щоближче до людських осель живуть: лісова куна, сарна, дика свиня, заяць, тхір, рудий розбишака лис та його жертви — орябки й дрозди. У самому серці бору, як лицює володарям пущі — задомовився самотний ведмідь, глушак, кровожадна рись... і вовки.

Тут знайшов і Сіроманець свій другий дім із своєю ватагою. Знайшов теж одноплеменців. Звідсіль вибиралися на лови, влітку на дикого, зимою на свійського звіря по людських оселях. Тут серед достатку притупилась їх чуйність. Бушували безкарні. Віддалялися далеко від безмежних криїв, аж постигло їх горе. Несподівано попалися в заставлену пастку. На ліво й на право метлялися на вітрі вогнянними язиками яскраво червоні шматки. Зловісно лопотали. Й тоді нагло цупкими кігтями охопив серця безстрашної досі ватаги блідий жах. Шукуючи виходу понеслися просто на цівки рушниць.

Він один урятувався. Як надиво! Його не брала смерть. Він не тікав, як молодики Гаркун і Вовчик. Рятуючи своє життя, кинувся на відвічного ворога роду — людину, що з рушницею на прицілі готовила йому смерть. І смерть повернулася не тим кінцем: в її судорогах впала на білий сніг з прокушеною горлянкою — людина. Він, Сіроманець майнув туди, де на обрії майорів сизий гребінь спасеного лісу.

І цим разом Сіроманець вимкнувся смерті. Два дні лизав рани, на третій — голод вигнав його у в'югу шукати поживи. Шукати чийогось життя, що рятувало би його власне.

Та цього життя ніде не було. Воно зник-

ло. Загубилося, заховалося десь глибоко під сніг і тривало в очікуванні кінця цієї навіженої круговії, що знялася над сумірною й наче сонною в мелянхолії задуми — поліською землею.

Сіроманець намарне гострив нюх. В широко розкриті ніздрі лише скрижанілі, білі жарини влітали, теплого паху життя нізвідкіль, хоч би й найслабшого.

Часинками приставав. Тоді на нього звалювалася вся лють метелиці. Та він наставляв їй свого могутнього, із щуленими вухами, трикутного лоба та широкі, дужі груди. Із підкуленою між ногами ломакою хвоста, куйовдженими й смиканими кудлами довгого, вовнистого зимового кожуха тривав, мов гранітна скеля, кинута на дорозі спінених, розгуканих хвиль.

По хвилині брив далі.

Його голод був дужчий за завірюху!

Ніяка сила не могла спинити його постанови: знайти когось їстивного, вбити й насититися. Сіроманець ішов за покликом інстинкту, що провадив його туди, де копошиться життя — до людських осель.

Врешті, здавалося, пустелі білої рівняви прийшов кінець. Сіроманець під лапами вичув пеньок. Один, другий. Ось з-поза запони куряви майнуло кілька віток куща, ще далі обрис хрищатого дерева. Якесь узлісся. На хвилину дихнуло затишшю. Хуртовина буцімто уляглася, хоча сніжини все ще тріпалися в повітрі, мов очманілі, вибившись з дужого ритму сніговії. Іти ставало легше. Сіроманець посилив крок. Перед вп'яленим до болю в білу пустку оком, з'явився сугорбок — піщанна видма, на ній єдиний, присипаний снігом пень. Прегарний стежний пункт.

— Хто знає, що за ним?

Загострішала увага Сіроманця.

Насторошився!

Скрадаючись поповз. Вихилив голову...

І враз... сухий металічний тріск сплюснув. Сіроманця мов пружиною підкинуло. Він плигнув вгору й безсило впав на сніг. Його права, задня кінцівка стриміла в кліщах, присипаного снігом, видно забутого, невідомо коли й ким наставленого капкана.

Цьогорічне наше гасло:

**“У МАНДРИ, У МАНДРИ ХОДИМ,
ЮНІ ДРУЗІ!”**

ЧОМУ Я ПОВИНЕН ГОВОРИТИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ?

Продовжуємо містити дописи юнацтва — учасників минулорічної мандрівки по Європі на теми їхньої поведінки, а зокрема українського мовлення, їхні критичні думки й побажання щодо себе самих. **Редація.**

Я повинен говорити по-українському, бо батьки хочуть, щоб я весь час уживав свою мову. Я можу говорити нею в Пласті, в школі, і дуже важливе — в хаті. Коли ж я говорю в хаті англійською мовою, мама і тато сердяться. Українська мова мені потрібна, щоб розмовляти з українцями, з товаришами в Пласті. Я сам знаю, що почуваюся краще, коли добре висловлююся по-українському, бо це знання ще одної мови. Думаю, що говорячи своєю мовою, стаю кращим пластовим юнаком. Бо не говорячи по-українському, забуваю навіть те, що дома навчився, додаю в українську мову багато англійських слів. Я хочу змінити це все, хочу добре вивчити українську мову. Хочу говорити до мами й тата та своїх братів і до сестри та родини нашої, і до всіх українців правильною мовою.

Добраніч, Мамо і Тату! Я вже буду вдома.

Ваш Нестер
(Нестор Полух, Гвелф, Канада)

ШКОЛА БУЛАВНИХ

Школа Булавних 1984 року відбудеться від **суботи 23 червня до суботи 7 липня 1984 року** в горах Кетскілл, біля Гантеру, Нью-Йорк, ЗСА.

Зголошення на кореспонденційний курс для кандидаток на вишкіл надсилати до **30-го квітня**. Після цієї дати зголошення прийматимуться, якщо будуть вільні місця.

Оплата за перебування у таборі — 150 ам. доларів, плюс вписове 10 ам. доларів. **Разом 160 ам. доларів.** Вписового не повертається, і ба що зголошення взагалі не буде прийняте.

Кандидатки мусять мати II-гу пластову пробу, закінчених 16 років життя, зразкову пластову поставу та відповідну опінію станичної старшини.

Карті зголошення із вписовим пересилати до:

Marta Kuzmowycz
R. D. No. 3 — Rambler Road,
Seven Hills Lake
Carmel, NY 10512

**Реферат Школи Булавних
при ГБулавних ГПБ**

Три швидкі обороти змагуна кинули молот у лет... Немолодий, круглолиций і лисий чоловік пильно стежив за летом. Ні. Цим разом йому не вдалося перемогти усіх супротивників. 3-тє місце, бронзова медала. Почуття різноманітні, бо це Олімпіада. Змагунові не вдалося повторити успіх золотої медалі попередньої олімпіади. Жаль... Але ні! Бо його перший студент, і улюблений студент — чемпіон олімпіади!

Анатолій Боднарчук, змагун, тренер, народився 5-го березня 1940 року в місті Рівне. Змалку цікавився спортом і брав участь у майже кожному його роді. В юних роках не витривав жодного таланту, чи успіхів, які вказували б на майбутні успіхи.

Все ж таки Боднарчук не був розчарований. Для нього участь в якомунебудь спорті на свіжому повітрі була важливіша за сам успіх. Щоб залишитись при спорті впродовж всього свого життя, Боднарчук рішився стати шкільним інструктором фізкультури.

Наука й тренування захопили молодого студента. Але ще тут Боднарчук не був певний, до якого спорту має найбільші здібності. 18-літнім здобув 2-ге місце в пентатлоні на українських змаганнях. На жаль, і на користь — задовільні висліди в бігах не дозволили йому здобути золотої медалі. Висліди його переконали, що його кремезне тіло не є збудоване для копаного м'яча, бігу, чи скоків, а радше для метів кулі, молота, диску чи ядра. Боднарчук вибрав собі диск.

Шість років кидав він диском без жодних успіхів. Терпеливість добігала до кінця. Одного дня 1964 року Боднарчук перший раз спробував мет молотом. Молот — це 7 кілограмовий тягар на кінці дрота з ручкою. Змагун, тримаючи за ручку, три рази обертається і тим пускає молот в лет. Боднарчук захопився цим новим спортом.

Поступ його був повільний. В 1967 р. його осягти вперше завважили в Україні! Наступного року запросили його на всесоветські кваліфікаційні змагання перед олімпіадою. Боднарчук здобув п'яте місце, а з тим і квиток назад до Києва... Олімпіада не для нього! Переможений Боднарчук не розчарувався, а за-

палився переконанням, що має силу, талант і охоту стати олімпійським і світовим чемпіоном!

В 1969 р. "новий" Анатолій Боднарчук виступив на аренах спорту. Здобув золоту медалю на всеєвропейських чемпіонствах в Атенях, встановлюючи світовий рекорд.

Кілька тижнів пізніше, в місті свого народження, другий раз перевершив світовий рекорд. Успіхи продовжувалися. В 1970 році змагався Анатолій 16 разів, і здобув 14 золотих та дві срібні медалі! В 1971 р. успіхи раптово зупинилися. На всеєвропейських змаганнях здобув лише 3-тє місце. Кілька років пізніше Боднарчук згадував той рік словами: "З кожним роком людина старіє, тратить витривалість та силу. Із віком психологічне наставлення особи перед змаганням набирає більшої важливості. На жаль, я того наставлення в той час не мав, але зрозумів. Рішив, що на другий рік знов стану чемпіоном!"

1972 рік був найуспішніший в кар'єрі Анатолія Боднарчука. Здобув золоту медалю на Олімпіаді в Мюнхені. Не програв жодних змагань упродовж цілого року. При кінці 1972 р. Боднарчук міг похвалитися, що **десять** із п'ятнадцятьох найдальших полетів молотом, це результати його довголітнього труду. Також 1972 рік був важливий для Боднарчука з двох інших причин. На весні успішно оборонив тезу й дістав диплом "Candidate officieuse" у ділянці спортової науки. Восени того ж року одержав становище викладача при Київській Академії Фізичної Культури. Також одержав свого першого студента — 17-літнього Юрія Седиха.

Боднарчук виявив себе не абияким тренером. Поступ Седиха був неймовірний. Тренер і молодий змагун багато годин перебували разом, і не диво, що за короткий час вони стали нерозлучними друзями. В той час Боднарчук далі сам змагався, але не з великими успіхами. В 1974 році мав проблеми зі спиною. Підозрював, що це скінчить його змагунську кар'єру. Після повного відпочинку Боднарчук повернувся назад до активного спорту, рішаючи здобути ще одну золоту медалю на олімпіаді.

І цим почалася одна з найдивніших сесій тренування в історії спорту. Анатолій Боднарчук — змагун, прямував до досконалости, щоб здобути золоту медаль. Анатолій Боднарчук — тренер, пильно “муштрував” свого улюбленого студента Седиха, щоб той виграв золоту медаль... В той час знавці спорту припускали, що Седих правдоподібно здобуде першество. Також говорилося, що Боднарчук правдоподібно не здобуде навіть місця в репрезентації СССР на Олімпіяду.

Седихові було жаль Боднарчука. У змаганнях перед Олімпіадою він його весь час поборював.

Не знав, де себе подіти... Боднарчука це роззлостило і одного дня він сказав Седихові: “Як ти мене побореш, я це сприйму як дійсність. Але як я тебе поборю — уважай! Бо це ознака, що я задурно тратив час, тренуючи тебе всі ці роки...”

Надійшов 1976 рік. 36-літній Боднарчук ледь-ледь здобув місце до збірної команди СССР. Що сталося на Олімпіяді в Монтреалі? Це вже сказано: Анатолій Боднарчук здобув бронзову медаль, а Юрій Седих золоту. І так, глядачі на стадіоні бачили неабияке явище:

Анатолій Боднарчук і Юрій Седих — на п’єдесталі переможців. Два українці. Тренер і його студент. Один передає другому титул Олімпійського Чемпіона.

Активна спортова кар’єра Боднарчука кінчилася на цій Олімпіяді. Він далі викладає в Києві, далі тренує Седиха, як і нових молодих охочих змагунів, дописує на спортивно-виховні теми до різних журналів.

В. К. С.

У наступному числі: В. Третьак.

НОВІ ПЛАТІВКИ

“МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ”

Популярна оркестра “Іскра” в Нью-Йорку, яку знаємо з двох інших платівок “Іскра” й “Зустріч світанку”, випустила знова свою платівку, тим разом під назвою “Мандрівка по Україні”.

Вона має зовсім інший характер й інші завдання, як платівки, що подають лише розвагову музику. Це — уявна подорож по Україні, по її різних частинах, у яких чуємо відповідні народні пісні. Але перед кожною з них на платівці награна розповідь про дану частину України, спершу українською, а відтак англійською мовами, яку виконують також члени оркестри.

Саме в тому і відмінність цієї нової платівки. Тому то вона надається не тільки для розваги, але можна її використовувати як допоміжний матеріал для учнів шкіл українознавства чи для тих, які бажають пізнати не лише народню музику України, але також дізнатися де що про нашу країну. Тим платівка надається так для українських, як і чужих слухачів. Задум незвичайно цікавий і можна подивляти молодих членів оркестри, які з такою любов’ю та запалом це складне діло виконали. Тут впершу чергу заслуга ст. пл. Олеса Кузишина, що є не лише композитором, провідни-

ком, але виконує в цій платівці роль рецитатора, виголошуючи з чуттям розповіді й пояснення українською мовою. Крім нього, беруть участь Олесь Бундзяк (бас, гітара, рецитация), Богдан Кузишин (бубни, спів, рецитация) та Ярослав Палилик (клявіатура, гітара, спів, рецитация). У кількох піснях долучуються до ансамблю Юрій Турчин (гітара, скрипка) та Лотар Сегелер (гітара).

Треба дивуватися, що ті молоді виконавці, з яких ні один не мав змоги виростати та бачити Україну з таким чуттям виконують рецитатії та пісні. Це чи не найкращий і живий доказ, що виховання українського дому, української молодечої організації та школи можуть дати такі висліди, що ними є праця оркестри “Іскра”.

Платівку “Мандрівка по Україні” можна дістати також у касетах у всіх українських крамницях, або можна замовляти безпосередньо у членів ансамблю.

O. Kuzyszyn — 27 Leick Ave., Carteret, N. J. 07008
Tel.: (201) 969-3416

або:

J. Palylyk — 78 Gramatan Dr., Yonkers, N. Y. 10701
Tel.: (914) 969-7486

Платівка награна в звукозаписній студії “Електро Нова Продакшенс”. Коштує вона 6 ам. дол. (1.50 ам. дол. кошти пересилки).

О. Кузьмович

КЛЮБ "4 - Г"

В американській спільноті існує багато молодечих організацій, які мають виховні цілі, подібні до наших — пластових. Я б хотіла згадати тут про одну з таких юнацьких організацій, до якої я належу і в якій беру активну участь. Ця організація називається "4 — Г" — це значить, що вона має на меті головно виховувати в її членів чотири чесноти, яких назви англійською мовою починаються на літеру "Г". Ця організація плекає зрілість і силу розуму "head", духа — "heart", силу чи спритність — "hands" і здоров'я — "health".

Чи не звучить це дещо як наше пластове гасло СКОБ — Сильно, Красно, Обережно, Бистро?

Ті, що стають членами, складають обіцянку, в якій вони обіцяють діяти розумом, бути вірним своїм засадам — служити своїй громаді якнайкраще і втримувати добрий стан свого здоров'я, щоб мати силу служити своїй громаді.

Члени того клубу можуть вибирати собі одну з ділянок практичного знання. Такі ділянки можуть бути: кравецтво, куховарство, ручні роботи, годівля господарських звірят, городництво, майстрування меблів тощо.

Я належу до кравецького відділу цього клубу. Як членка цієї групи я щорічно вибираю собі якийсь вартісний кравецький проект і під наглядом виховниці (кравчині) я ступнево вчуся як правильно пошити це, що запланувала. Дійсна й далекосяжна вартість такого зайняття полягає не тільки у вивченні техніки шиття, але головно в тому, що по закінченні кожного проекту, цей член стає до конкурсу, в якому знавці оцінюють вартість та рівень даного проекту. При тому, я, так як і кожний член клубу, набираю справжнього та справедливого духу конкуренції та бажання діяти в дусі змагання для самополіпшення. Що більше, по закінченні конкурсу, члени клубу показують свої проекти, моделюючи їх перед публікою. За найкращі проекти члени дістають нагороди й виграші. Члени клубу з вищими осягами стають до стейтових та міжстейтових змагань.

Поміж членинками та членами існує справжнє бажання змагатися, старатися поліпшити свої вміння й талант та працювати над собою, щоб побороти свої помилки чи недотягнення. Це все відбувається у дусі дружби та співпраці поміж членами тих клубів. Ми

вчимося сприймати наші зусилля, успіхи чи неуспіхи, як частину великої гри. Охота працювати над собою й розвивати свої здібності зростає спільно поміж всіма членами цих клубів.

Я дійшла до висновку, що пластова ідея самовиховання є засадою праці клубів "4 - Г". Методи й способи переведення ідей цих клубів — це самовиховання, вони здійснюються у житті успішно й цікаво.

ил. розв. Ляриса Ісаїв,
Гурток пластунок-самітниць
"Далекі обрії" в ЗСА

ДОРОГА МАМО!

Треба говорити по-українському в таборі напому, бо це є українська організація, а в ній є мова нашого народу — мова України.

Поки ми поїдемо на Міжнародню Пластову Зустріч, ми повинні поліпшувати свою українську мову, щоб ми могли так добре говорити нею, як англійською. Нам треба знати не одну мову, але дві-три, бо тепер це потрібне, щоб дістати добру роботу.

На цьому я кінчаю листа до Мами. Гарно тут забавляємося і є тут дуже гарні діти.

Аруся Демянчук

УВАГА — Юнани — Юначки — УВАГА
Пластовий Загін "Червона Калина" влаштовує
СПОРТИВНО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР (СВТ)

для юнаків і юначок

від 28 липня до 11 серпня 1984 р.

на "Вовчий Тропі".

В програмі: лучництво, руханка, стрільба, плавання; легка атлетика: біги, стрибки, мети, стусан кулею; ігри: копаний м'яч, відбивання, стук-пук, кошівка, метавка.

Кількість учасників обмежена.

По інформації звертатися до:

Orest Kebalo

143-20 84th Ave.

Jamaica, N. Y. 11435

(212) 657-2783

JURIJ STRUTYNSKYJ

201 E. 21 St.

New York, N. Y. 10010

(212) 477-3629

ШКОЛА ЛІСОВАЯ — ГОРДИСТЬ ПЛАСТОВАЯ

*Школа Лісова, гордість пластова,
Нам юнакам це Січ-Мати.
Ми молодії, хлопці лісовії,
З вітром йдемо мандрувати.*

Лісова Школа — спеціалізований дво-тижневий табір для вишколу майбутніх керівників юнацьких таборів. Кількість її учасників обмежена до двадцяти-тридцяти молодих пластунів, віком від сімнадцяти до двадцяти двох років.

1983 року, однак, учасників Лісової Школи було лише дев'ять, бо багато пластунів готувались до Ювілейної Міжкрової Пластової Зустрічі в Німеччині. У проводі було четверо: пл. сен. Юрій Саєвич — комендант, пл. сен. Петро Содоль — бунчужний, пл. сен. Руслан Рясак і ст. пл. Роман Процик — інструктори.

Цьогорічна Лісова Школа відбулась, як і в попередні роки, біля містечка Гантер, у Кетскільських горах штату Нью-Йорк, які багатьом українцям нагадують Карпати. Є тут і українська церква святого Івана Хрестителя, дерев'яна, побудована в гуцульському стилі.

Табір Лісова Школа розполежений серед лісу, на землі, власником якої є пластун-сеніор. Відвідувачі трапляються рідко, бо місце ізолюване; до табору не то що дороги нема, а ще й треба річку перебрести.

Цілоденні зайняття зосереджувались на засвоєнні знань, потрібних пластунові: картографії, мандрівництва, куховарення, впорядку, піонерства, табірництва та організації спортивних змагань. Кожного дня відбувались гутірки на різні теми: теорія організування і переведення таборів, пластова ідея, теорія провідництва. Особливу увагу було присвячено Великому Голодові в Україні, оскільки на цей рік припадає п'ятдесята річниця тієї трагедії українського народу.

Приблизно годину кожного дня таборовики займались співом — вивчали пластові, народні пісні, а зокрема пісні Української Повстанської Армії.

Цього року Лісова Школа вперше відбулась двома етапами. Після першого тижня таборування біля Гантеру, ми переїхали на пластову оселю "Вовчу Тропу" біля Іст-Четгему, за сто кілометрів на північний захід. Там тільки-що розпочався звичайний вишкільний табір за участю приблизно ста юнаків. Ми вибрали

двадцять-чотирьох найстарших і найбільш надійних і на окремому місці провели з ними п'яти-денний табір, яким керували учасники Лісової Школи.

Юнацький табір, це вже не школа; отож наші хлопці проводили свій час, займаючись не лише працею в таборі, але й спортом — футболом, відбиванкою, спортивним орієнтуванням — і тереновими іграми. Вечорами були зустрічі при вогнищі, велика спільна "ватра" з табором юначок з нагоди свята Івана Купала, і вечірка.

Найважливішою частиною пластової програми, є саме ті два-три тижні, що пластун-пластунка проводить на літньому таборі, бо метою пластового табору є створити на той короткий час чисто українське середовище, "клаптик України у чужому морі". На таборі кожний — від наймолодшого учасника до найстаршого члена керівництва — зобов'язаний говорити українською мовою, читати лише українську літературу.

Два-три тижні — час короткий, мабуть, надто короткий, щоб навчити молоду людину, яка круглий рік перебуває в американському середовищі, що це означає почувати себе українцем і думати по-українському. Зрештою, хто знає? Після табору, я відвіз одного учасника Лісової Школи Гриця Смолинця на залізничну станцію, звідки він мав відїхати додому до Монтреалю. В кіоску Гриць — вперше за два тижні — купує американську газету, бажаючи довідатись, що за той час сталося в світі. "Це у вас газета Нью-Йорк Таймс?" — питає продавачка по-англійському. "Так" — не вагаючись відповідає її по-українському юнак Гриць.

Станичні Вісті, Вашингтон, ч. 4 (24)

МОЛОДЕ ПЕРО

ЗБІРКИ І НАША ПРИСУТНІСТЬ НА НИХ

Бувають різні цілі збірок у Пласті: на молитву, відкриття дня в таборі, на закриття, на піднесення прапорів, стягнення прапорів, щоб почути програму дня, щоб перевірити присутність, чи щоб зібрати увагу більшої групи людей, щоб їм щось сказати.

Пластун точний. Він не знає спізнювання — нема для нього оправдання на спізнення, хіба, що має дозвіл на це.

Пластун любить Бога і Україну — тому й він не може спізнюватися на ранню чи вечірню молитви, на вшанування прапорів, коли їх підносять чи стягають, бо це виховує патріотизм, пластун любить Україну.

Пластун слухає старших — коли впорядник каже, що є збірка, то він має прийти на збірку. Це справа дисципліни також.

Пластун допомагає іншим, але коли він не є точний, то це впливає зле на виховника чи того, хто організує збірку, він є поганим прикладом для товаришів, а ще більше — його неточність може бути причиною невиконання важливого діла. Наприклад, спізнена імпреза, невдача з імпрезою тощо.

Збірка є дуже важлива як форма зайняття в Пласті. На збірці всі чують наказ "Струнко!" і тоді чують, що говорить впорядник.

Точність важлива у житті кожного. Пластун завжди має бути точний. Тоді він є також дисциплінований, зможе мати довір'я провідника й групи. Вона дуже потрібна й має бути серед пластунства.

пл. скоб Яро Кульчицький,
Філядельфія

МОЛОДЕ ПЕРО

8 серпня 1983 р.

ДОРОГЕНЬКА МАМЦЮ!

У таборі треба говорити українською мовою. Богу дякувати, що я знаю її, бо тут я є в гарному українському таборі. Тут є Міжкрайова Пластова Зустріч молоді — цвіту України. Вона в Німеччині близько місця, де вийшла Енциклопедія Українознавства. Бачимо, як мова нас єднає сильніше, ніж ланцюги. І тому — коли наша молодь не буде говорити по-українському, то ми забудемо про нашу культуру, за яку боролися наші козаки, такі вояки, як Тарас Бульба. І як ми, молоді, будемо мати свою мову, то вороги ніколи нас не знищать. То є то — чому нам треба говорити своєю мовою. Не тому, що друг покарає, але тому, що це наш національний обов'язок.

(Бракєє підпису. Чий це допис? Зголосіть-ся!).

Моє літо в Європі

Цього літа я поїхала до Європи з групою УСР. Цією мандрівкою провадив старшо-пластунський курінь "Орден Хрестоносців". Провід був такий: комендант — ст. пл. Борис Люшняк ОХ, заст. коменданта — ст. пл. Боян Онишкевич ОХ, бунчужна — ст. ул. Туня Білик ЛМ, і скарбник — ст. пл. Олег Данилюк ОХ. Прогулянка відбулася від 28 липня до 23 серпня, вона була дуже гарна й мені Європа дуже подобалася. Під час прогулянки, я щовечора записувала "мій день" у деннику. Хочу поділитися з "Юнаком" моїм денником, моїми враженнями та моїми знімами.

28 липня, 1983:

Вітаємо нині ввечері о годині 9:30 до Бруселі з Кеннеді летовища. Збірку маємо о сьомій годині. Не можу дочекатися! Я майже готова, ще маю деякі речі допакувати.

12

29 липня, 1983:

Вчора на летовищі прощала нас досить велика група. Були там не лише наші батьки, а також і голова КПС пл. сен. Евстахія Гойдиш, репрезентант Ковбаснюка пл. сен. Андрій Ластовецький і голова КТК пл. сен. Роман Воронка. Приїхали ми нині до Бруселю о годині третій пополудні і мали там трохи часу перейти по місті. Тоді взяли ми поїзд до Парижа. Усіх нас разом — 32. У поїзді більшість спали, щоб мати силу у Парижі. Приїхали ми до Парижу підвечір. Зайшли до місця, де ночуватимемо, відпочили, розпакувалися й пішли оглянути Париж, що недалеко біля нашого приміщення. Трохи походили й скоро пішли спати.

30 липня, 1983:

Нині по сніданку ми розділилися, як хотіли, на групи. Були ми в Люрді, оглянули Нотр Дам, бачили Пантеон, перейшли ми по славній вулиці Шам Елізе й були в багатьох церквах та музеях. Накінець по смачній вечері, пішли ми до вежі Айфел. Згори видно цілий Париж! Спеціально під вечір він гарний, бо

Група УСП членів на лєтовищі Кєннєді пєрєд від'їздом

годі всі світла горіли, а заходяче сонце, освітлювало решту міста. Опісля, з'їхавши в долину, сіли відпочивати перед вежею на траві. Згодом почали грати "гниле яйце". До нас пізніше прилучилися кілька відважних французів.

31 липня, 1983:

Нині ціла наша група рано вибралась до катедрн у Парижі. По Службі Божій ми скоро вернулись до пенсіону, переодягнулись й по нас приїхав автобус. Він завіз нас до палати Версаль. Продавши квитки, сказали, що у замку можливо є бомба й почали зі замку всіх евакуювати. Ми були дуже нещасливі, бо не могли оглянути замку, але зате ми оглянули прекрасний город при палаці.

По вечєрі всі ми поїхали на оглядини міста Парижа кораблем по річці Сейн. Вечір вдався нам дуже гарно.

1 серпня, 1983:

Сьогодні по сніданку, ціла група виїхала поїздом до Сан Рафасл на Рів'єру. Я разом з десятима іншими лишилася в Парижі, щоб ще трошки оглянути Париж. Причина на це була така: поїзд, яким решта групи поїхала, їхав цілий день — а нам було шкода дня. Ми рішили їхати на Рів'єру вночі. Поїхали ми трошки по-за місто в околицю, де були малярі й маленькі крамнички. Ця частина міста мені дуже подобалася — походили ми по малих вуличках, а потім оглядали різне. Бачили де похований Наполеон, Мулен Руж, оперу, Базиліку Сакр Кер (мені дуже подобалася) і пішли ми до музею

імпресіоністів Також перейшлися ми поїзд Арк де Тріумф. Ввечєрі сіли на поїзд й виїхали на Рів'єру.

2 серпня, 1983:

Нині рано, заїхали ми на станцію Сан Рафаєл на Рів'єрі, де нас привітала решта групи. По сніданку по нас приїхав гарний, люксовий автобус з водієм, називався він Джакі. Він повіз нас до хати п-ва Вирствів. Пан Вирста є малярем й він та його родина гостили нас тих два дні нашого перебування на Рів'єрі. Пан Вирста має чудову хату, яка є побудована на горбі й туди ми автобусом ледве заїхали через те, що дорога була дуже крута, а ще до того вузьенька. Але Джакі був знаменитим шофером, й ми заїхали без жодних проблем.

Після розпакування й короткого відпочинку Джакі повіз нас на пляжу Сан Тропєз. Там було чудово! Вода була тепла, але не затепла; була вона синьо-зелена. Не було м'якого піску так як у нас у Вайлдвуді, зате був твердий пісок і маленький шутер. Також не було жодних мушельок. Ввечєрі Джакі повіз нас у саме місто Сан Тропєз. Там оглядали ми місто, а згодом вернулись до дому п-ва Вирствів й скоро заснули.

Вежа Айфля в Парині

По смачнім сніланку, подяках і довгих прощаннях з гостинними господарями Вирстами, виїхали ми на дальші оглядини Рів'єри з нашим шофером Джакі. Джакі віз нас всюди. Були ми гістьми у ще одних малярів — п-ва Кульчицьких у Монако (де оглянули ми багато цікавих риб у акваріумі), у фабриці перфум, у Монте Карло й у багатьох інших малих містечках. На кінець завіз нас Джакі на залізничну станцію до Ніцци, звідки ми взяли нічний поїзд до Фльоренції.

Всім так сподобалася Рів'єра, що ми собі обіцяли, — мусимо колись туди повернутися. 4 серпня, 1983:

Рано опинилися всі в Фльоренції, де зайшли ми до нашого пенсіону. По довгим відпочинку, моя група (семеро нас) рішила піти на прохід. Зайшли ми якраз у ту частину міста, де відбувався ярмарок. Чого там не було?! Від шкіряних речей, до золота, до всякої біжутерії до різних, прерізних сувенірів — там все можна було купити. Ми трохи купували, а трохи оглядали.

Оглянули ми також Катедру Санта Марія дел Фіоре, а також різні музеї та інші історичні пам'ятки.

5 серпня, 1983:

Нині вільності ходили ми й ходили та багато оглядали. У Фльоренції дуже смачне морозене і ми багато його їли, щоб випробувати різні смаки. Морозене їли ми на сніданок, полуденок і вечерю, а щоб не перебувати на вазі, багато ходили. Ввечері зайшли до італійського клубу, де танцювали й забавлялися до пізньої ночі.

6 серпня, 1983:

Нині раненько виїхали ми до Риму. Пізнім полуднем заїхали до сестрицтва у Малонні. Там ми скоро розпакувались і пішли до Колізеюм. 7 серпня, 1983:

По малій Службі Божій у капличці в сестрицтві, ми пішли до Римського Форуму. Там ще є залишки старовинного Риму з усіма божницями і руїнами. Ми також оглянули монумент Віктора Емануеля другого, оглянули також Пантеон, були ще в Амфітеатрі, у церкві св. Кекілії, Базиліці Джіованні, Трініта дел Монті (так звані "еспанські сходи") і в модерній галерії мистців.

Пополудні вбралися в пластові однострої й поїхали відвідати Блаженнішого Йосифа Сліпого. Там перебули ми більшість пополудня. Блаженнішому було цікаво почути про нашу мандрівку по Європі, а нам було приємно, що ми Йому уприємнили день. Ввечері ми пішли

Базиліна Св. Петра у Ватикані

побачити фонтанну Тріволі. В Римі є така приповідка, що коли вкинути монету в цю фонтанну, то це значить, що колись ще повернешся до Риму.

3 серпня, 1983:

Нині поїхали ми до Ватикану. Там перебули цілий день і мали змогу все побачити. Найперше пішли до Базиліки Св. Петра. Там лежать мощі нашого українського святого, Св. Йосафата. Були ми також у Ватиканському музею, і він мені дуже подобався.

9 серпня, 1983:

Нині оглядали далі Рим, а ввечері виїхали нічним поїздом до Венеції. Назагал Рим подобався мені — люди дуже привітні, але місто дуже брудне.

10 серпня, 1983:

Цілий день оглядали Венецію. Це є гарне романтичне місто. Моя група поїхала "водним автобусом" до Св. Марка. Там ми поділилися ще на менші групи й пішли на закупки, а під вечір оглядали Базиліку Св. Марка. Пізно ввечері виїхали нічним поїздом до Відня.

11 серпня, 1983:

Приїхавши до Відня і розпакувавшись, пішли ми на оглядини. Один квартал від нас — Катедр Св. Степана. Це є найкраща готична катедр, яку я бачила. Оглянули ми також Гофбург. Це колись був замок родини Габсбургів, в якому жили вони сім століть. Там багато монументів, а також є і місце, де колись була школа їзди на конях. До сьогоднішнього дня, с там покази коней, але на жаль, того дня показів не було. Ввечері всі ми пішли до Пратеру. Там є найбільша карузеля на світі, на яку всі разом пішли. В Пратерським Парку

На лєтовищі перед відїздом — зліва: ст. пл. Олег Данилюк, пл. сен. Стаха Гойдиш, ст. пл. Натална Воронна

перебули ми цілий вечір й дуже гарно забавилися.

12 серпня, 1983:

Сьогодні поїхали ми на тригодинну туру по Відні. Бачили ми майже все, що вже оглянули день перед тим, а потім поїхали за місто. По дорозі оглядали австрійські гори, ліси й поля. Також заїхали до замку Шенбрунн, де мали змогу оглянути город. Надвечір пішли ми всі до парку, де грала симфонічна оркестра. Танцюристи танцювали вальса, а потім і публіка пішла в танець. Пізнім вечором зайшли до австрійського клубу, де забавлялись аж до ранку.

13 серпня, 1983:

Нині виїхали з Відня до Зальцбургу. З поїзду оглядали чудовий краєвид — високі гори, ліси, фарми й поля. В Зальцбургу чекав на нас дощ і зимна погода. Того ж дня оглянули кілька замків, а ввечері пішли разом на смачну вечерю. Ми знали, що в Зальцбургу зупинились на дуже короткий час, тому рішили оглядати все, що можливе. По вечері пішли побачити хату, в якій жив Моцарт, а потім поїхали під високу гору подивитися на фортецю.

14 серпня, 1983:

Нині більшість групи виїхала пополудні до Мюнхену, а я і ще восьмеро нас залишилися в Зальцбургу. Ми поїхали на туру "Савнд оф Мюзик" з того ж фільму. Мушу признатися,

що хоча була досить зимна погода, тура була дуже гарна і варта того що ми залишилися. Ввечері виїхали ми до Мюнхену і таксівами заїхали з залізничної станції до інтернату.

15 серпня, 1983:

Нині раненько приїхав автобус, який завіз нас до Гохлянду, де відбувається ЮМПЗ. Там привітали нас інші пластуни. Ми прилучилися до групи старших пластунів і разом нас було около 60. Я знала багато з них — тих з Канади й ЗСА. А інших я запізнала. Це були пластуни з Австралії, Німеччини й Великобританії. Були ми на Молебні і на відкритті ЮМПЗ. Відтак, залишилися на цілий день на Зустрічі. Ввечері були на ватрі, яка дуже гарно вдалася. По ватрі виїхали назад до інтернату.

16 серпня, 1983:

Нині добре виспались! Встали пізно й пішли оглядати Мюнхен. Поїхали ми підземкою до Марієнпляцу й там провели цілий день оглядаючи деякі церкви й крамниці. Нам сказали на ЮМПЗ, що якщо не маємо мандрівних черевиків, то на прогулянку не можна іти. Нас група семеро рішила поїхати до Швайцарії на ті три дні, коли відбувалася мандрівка.

17 серпня, 1983:

Нині ранесенько встали і виїхали до Швайцарії. Їхали ми приблизно сім годин і заїхали до чудового містечка Інтерлакен. Знайшли ми ідеальне місце на нічліг (на дві ночі) й перекусивши, пішли оглянути це прегарне місто. Інтерлакен — це назагал досить мале місто між Швайцарськими Альпами. Воно мені дуже подобалось. Там справді, як у раю! Хоча досить холодно, зате дуже чисте повітря.

Біля виноградини в Австрії недалеко Відня, — зліва: Таня Оберишин, Натална Воронна і Нсеня Зєлин

А це Наталка В. в Римі

Велика прощальна ватра на ЮМПЗ

18 серпня, 1983:

Нині випозичили ми "мопедз" й поїхали до Грінсінг, містечка коло самих гір. Їхали ми головною дорогою аж до самого Грінсінгу, а звідтам поїхали ми на гору Айгер. Там запаркували наші "мопедз" і вилізли до половини гори. Вирішили відпочити, а відтак і заснули, а опісля зійшли ми назад до мопедів. Потім зїхали на долину й поїхали навколо величезного озера.

19 серпня, 1983:

Сьогодні рано виїхали ми з Інтерлакену до Брно. Там оглядали місто й околицю та накупили масу шоколяди. Потім сіли назад у поїзд, який повів нас назад до Мюнхену.

20 серпня, 1983:

Нині приїхав автобус, який цілий день возив нас по Баварії. Всім нам спеціально подобалося містечко Міттенвальд. Оглянули ми також багато замків і парків. З автобусу огляда-

ли ми красу Німеччини, а саме німецькі Альпи, ліси й поля.

Ввечері мали ми прощальний бенкет у хорватському ресторані біля інтернату. Наша прогулянка зближається вже до кінця. Мущу признатися, що вога мені дуже подобалась. Завтра група "чікагівців" виїжджає до Еспанії, а ми їдемо до Франкфурту, а потім додому.

Виступ юначон з мелодеклямацією

21 серпня, 1983:

Сьогодні рано були ми на Архиерейській Службі Божій у Катедрі в Мюнхені. Там були всі учасники ЮМПЗ. По Службі Божій ми мали ще останню змогу поговорити з учасниками ЮМПЗ. Решту дня пакувалися ми до від'їзду, а ввечері сіли у нічний поїзд, який завіз нас до Майнц.

22 серпня, 1983:

Приїхавши дуже рано до Майнц, знайшли пристань на корабель і там на нього чекали. Кораблем ми їхали десять годин до Франкфурту. По дорозі оглядали ми краєвид, опалювалися на сонці та відпочивали. Це був наш останній повний день в Європі. Приїхали до готелю у Франкфурті пізно ввечері й полягали спати.

23 серпня, 1983:

Сьогодні за дві години виїжджаємо до Нью-Йорку. Мені справді дуже подобалась ця прогулянка УСП по Європі. Прогулянка наша успішно закінчилася. Тепер сиджу на летовищі у Франкфурті й пригадую собі мій перший день у Європі. Мені Європа дуже подобалася, а спеціально Австрія й Швайцарія. Мущу колись повернутися, щоб побачити ще решту країн в Європі. А тепер... "Au revoir"! "Arri vederci"! "Gute nacht"! "Auf Wiedersehen"!

Скоб!

Ст. пл. Наталка Воронка

ОГІРОЧКИ

- ГАЇВКА -

Allegretto
ВЕСЕЛО

ОБРОБКА-А.ГНАТИШИН

mf

МО - Ї ЛЮ - БИ О - ГІ - РОЧ - КИ РОЗ - ВИ - ВАЙ - ТЕ - СЯ З КУ - ПОЧ - КИ,

f

НАЙ - СЯ ВЮТЬ НАЙ - СЯ ВЮТЬ, НАЙ ХО - РО - ШО ЗА - ЦВИ - ТУТЬ.

НАЙ СЯ ВЮТЬ,

mp

ПО - СІ - Я - ЛА ТАЙ ШЕ БУ - ДУ, ХОЧ НЕ ЗНА - Ю,

ПО - СІ - Я - ЛА

p

ДЕ ШЕ БУ - ДУ. ГМ

ПО - СІ - Я - ЛА ТАЙ ШЕ БУ - ДУ

pp

ГМ

ХОЧ НЕ ЗНА - Ю, ДЕ ШЕ БУ - ДУ.

ПЛАСТУНИ НЬЮ-ЙОРКУ ВІДЗНАЧИЛИ 65-ТУ РІЧНИЦЮ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ

Нью-Йорк (О. К.). — В неділю, 30-го жовтня минулого року, члени Пластової Станиці в Нью-Йорку, як і кожного року, відзначили святочно річницю 1-го Листопада 1918 року.

Листопадовий Апель зібрав у великій залі усі пластові з'єднання новачтва і юнацтва та членів Станичної Старшини і велику кількість батьків пластової молоді. Після святочного налізу, в якому підкреслено, що Український Пласт як переємник ідеї Листопадового Чину завжди його особливо згадує на свій пластовий спосіб, відбулися підвищення ступенів, заприсяження і переходи до іших уладів.

В другій частині Апелью юнаки з 9-го Куреня УПЮ-ів ім. Святослава Завойовника під проводом свого зв'язкового пл. сен. Юрія Савицького перевели оригінальну програму, яка викликала справжнє захоплення молодих глядачів. У ній під розповідь однієї із співучасниць Листопадового Зриву, яку читав пл. розв. Тарас Певний, молоді виконавці показували прозирки-інсценізацію ночі з 31-го жовтня на 1-ше листопада 1918 року у Львові. Авторами були члени 9-го Куреня.

На закінчення програми виконавці збірно прочитали відозву до населення Львова, видану українською владою 1-го листопада 1918 року, а відтак роздали пластовій молоді сині та жовті повітряні бальони з написами англійською мовою "Вільна Україна".

Всі присутні вийшли на соняшну вулицю біля Пластового Дому і там після короткого слова станичної пл. сен. Ольги Кузьмович випустили бальони вгору з бажанням, щоб вони дістались якнайближче до далекого Львова, де тепер ніхто не відзначає Листопадового Зриву. Церемонії приглядалися численні прохожі з великим зацікавленням.

Після закінчення цієї оригінальної програми пластуни перейшли зі своїми прапорами до церкви св. Юра, де враз з представниками комбатантів, делегації СУМА та іншими організаціями заслухали Служби Божої.

ТАБІР НА "НОВОМУ СОКОЛІ"

Відбувши сім таборів на "Вовчій Тропі", я рішила тим разом туди не їхати. Я плянувала перевести вакації в хаті на Лонг Айленд. Але десь два тижні перед закінченням школи, я знала, що без пластового табору не видержу вакацій і мушу таки нудись поїхати.

Минулого року на ЮМПЗ я говорила з юначками з Рочестеру, які дуже хвалили собі табір на "Новому Соколі". Я рішила туди поїхати.

Я зголосилася і мене прийняли, і була лише проблема, як туди мені дістатися. По довгих нарадах і телефонах рішено, що я полечу літаном. Так цього літа, я — зарадна пластунка — полетіла на табір літаном. По годині лету мій літан сів на лєтовищі в Боффало. Тут зустріла мене дуже мила подруга Оксана Беренницька. (Ми себе не знали), але вона пізнала мене по наплечнику і киптарі. Подруга завезла мене на табір. По дорозі вона

Наша родина на "Новому Соколі"

Сині і жовті бальони

летять у повітря

показала мені місто Бомфало і завезла мене на кладовище, де є могила першого Начального Пластуна — **Сірого Лева**.

Коли ми приїхали до табору, я була трохи застрашена й нервова, бо майже нікого не знала. Це не тривало довго, бо зараз взяла мене до свого шатра Таня, а коло нас у шатрі були Ася і Ліса, з якими я заприятелювала.

Ліса і Ася

Всі таборовики на "Новому Соколі" — дуже товариські. Я з ними почувалася так, як би їх знала ціле життя, а не тільки щойно зустріла. Ми разом всі зжилися і вони до мене так щиро ставилися, як до члена родини. Наш табір ми назвали "Відгомін віків", а нашою коменданткою була **пл. сен. Ліда Ласовська**.

Табір був подібний до вишкільних таборів на "Вовчій Тропі", але тут ми

Юнак Васильо Селеванюк виступає в "цирку"

мали далеко більше співу і плавання, а меше піонерства.

Ми харчувалися в їдальні разом з юнаками, що було для мене нове і цікаве.

Ми підготували вечір "Івана Купала", на який запросили табір юнаків. Також розвідувачки влаштували "Андріївський вечір" зі всіма звичаями, як "калітою" і ворожбою, і тут ми запросили юнаків, сестричок, братчиків і гостей з табору.

Табір юнаків приготував дуже цікавий "День цирку", на який всі табори були запрошені. Це було веселе і смішне.

Також всі чотири табори їздили до гарного "Алегені Стейт" парку на прогулянку. Хоча трохи падав дощ, ми там добре забавлялися.

Так скоро минув час, як ще ніколи на таборі, і я мусіла всіх прощати. Хочу знову на другий рік поїхати на "Новий Сокіл".

**пл. розв. Натруся Леонард,
Нью-Йорк**

НА КАНОЙКАХ

Влітку 1983 року, коли всі вже поверталися з пластових таборів, п'ять членів гуртка "Чорні пантери" поїхали на канойни. Учасники цієї прогулянки були: Павло Білинський, Нестор Воронна, Доріан Лиско, Ігор Мулик і Марко Цяпка. Опікуни були наші батьки — О. Білинський, Р. Воронна і Д. Лиско.

Ми виїхали в околицю північних гір Адірондакс двома навантаженими автами. Кожний з нас мав повний віряд у наплечнику. Крім цього, було кілька пачок з харчами, пічка, баняни, шатра та вода до пиття. Приїхавши на заплановане місце на Лонг Лейк, ми перепакували весь віряд у чотири найменші канойки.

Наша прогулянка провадила нас у ліс, далеко від доріг і міст, так що ми жили п'ять днів виключно з тими речами і харчами, які ми мали при собі. Ми пливли озерами та річками, спали при березі, в лісі чи на острові. Коли в однім місці річка була не до переїзду, ми несли берегом весь наш віряд, який складався з канойок, наплечників, харчів та шатер. Ми йшли приблизно 10-ть миль того пополудня. Це було тяжко, бо терен був стрімкий і треба було нести канойку на раменах або на голові. Хоч ми були змучені, ми мали вдовolenня з того, що

Як не грати у відбиванку?

Учасники і провід лещатарського табору

ми собі помагали та полегшували роботу.

Харчі ми варили та приготувляли самі, але головний кухар був Р. Воронна. Коли одні варили їжу, то інші ставили або звивали шатра, або порядкували табір. Вся робота була рідно розділена.

Тому, що ми пливли водою, купіль була майже постійною частиною наших занять. Ми найчастіше їхали у купелівках, щоб бути готовими купатися, як причалимо до берега. Не раз ми мали війну у порожніх нанойках посередині озера чи ріки.

Ноли ми допливли до кінця нашої прогулянки, то перше відвезли позичені нанойки, а тоді вирушили додому змучені, але задоволені. Плануємо таку саму прогулянку на другий рік із цілим гуртком.

Друг Білінський був офіційний та єдиний фотограф на цій прогулянці. У нашій домівці висить монтаж зні-

мок з цієї прогулянки, що його приготував друг Білінський.

**Нестор Воронна,
гурток "Чорні пантери"**

За "Вістями Пластової Станиці Нью-арну" ч. 3 1983 року.

ЛЕЩАТАРСЬКИЙ ТАБІР В АДІРОНДАКС

Рік річно, як тільки погода на це дозволяє, курені УСП і УПС "Бурляки" переводять у ЗСА лещатарський табір, призначений для пластового юнацтва. І дивно, ті табори, хоч лещатарський виряд і витяги з кожним роком стають дорожчими, щораз більше у них учасників й більше зацікавлення ними серед юнацтва. Тим разом у таборі взяло участь 163 юнаків і юначок з усіх усюдів ЗСА. Табір відбувся вже шостий раз на тому самому місці в горах Адірондакс, конкрет-но у Вест Мавнтен. Для нашого табо-

ру призначена ціла колиба, власник якої вже знає добре пластунів і вони втішаються у нього доброю славою. Також власники лещатарських з'їздів знають добре пластунів і тому вже з початку табору на з'їздах повіває український прапор, а через голосники грає українська музика. Комендантом на цьогорічному таборі, що тривав від 25 грудня до 31 грудня 1983 р. був пл. сен. Юрій Попель, Бурл., а його бунчужним — ст. пл. Юрій Подоляк. Комендантною табору юначок була ст. пл. Марта Левицьна, її бунчужною ст. пл. Оріся Гриців, а писарем таборів ст. пл. Андрій Ганкевич. Організація і підготовка табору, а опісля ціла його господарська й організаційна частина лежали в досвідчених руках у пл. сен. Володимира Гнатківського і пл. сен. Юрія Ференцевича.

У тому році пластуни мали щастя, бо в часі табору було подостатком

СПОРТОВИЙ ТАБІР

снігу, а мороз давав можливість робити, якщо була до того потреба, штучний сніг. Здається, з того приводу учасники охрестили свій табір "Штучний сніг", а традиційним звичаєм другого дня табору вибрали "сніжинку" таборів, якою обрано пл. розв. Мисю Драган з Нью-Йорку і "діда мороза", що ним став пл. розв. Петро Рудин з Гартфорду.

Крім їзди на лещатах учасники мали вечорами в колибі окремі зайняття з гутітками й фільмами про лещатарство й спорти. Крім того, як вже і попередніми роками при кінці табору відбувся змаг із знання української мови і пісні, в якому переможцями були Надія Дац з Нью-Йорку і Оленна Червоня з Нью-Йорку, Марко Янубович з Олбані і Маркіян Гаврилук з Вашингтону. Першу дівчину повну стипендію на черговий лещатарський табір, тому не дивно, що змагання все проходять завзято. ■

"Вста-ван-ня!" Шоста тридцять кожного ранку на спортовому таборі ми мусіли вставати і вправляти руханку. Ми дуже працювали й вправляли, і кожного вечора мало що не засипляли під час вечери. Але попри те всього, мені дуже подобався спортовий табір.

Останній тиждень був дуже цікавий, бо була олімпіада. Атлети дуже завзято боролися, щоб виграти нагороду. Танок були цікаві вечірні й фільми. Але найцікавіша була маскарада. Навіть комендант перебрався.

Я записала дуже багато пластунів на таборі. Я також вернулася з табору в добрім фізичнім стані. Я маю надію, що на другий рік зможу знов поїхати на спортовий табір.

Цього року відбулося 10-літє спортово-вишкільного табору. Табір тривав два тижні. Це був мій перший спортовий табір, на який я поїхала, відбывши звичайний тритинневий табір. Перших три дні табору всіх боліли м'язи. Ми були змучені від проруху, який ми робили майже весь час кожного дня. Вставання було о 6:30 рано. Ранками ми вправляли легку атлетику, а після обіду ми мали спортові ігри. Вечорами ми верталися до куренів, передягалися в наші червоні "алі-баби", йшли на вечерю, відбували вечірню молитву, а тоді були вечірки або кіна. Ми оглядали фільми з олімпіади та різні інші.

Мені дуже сподобався спортовий табір. Я хотіла б на другий рік знов поїхати. Під час закриття табору всі учасники одержали металеву відзначку. З нагоди 10-ліття цього табору 22 жовтня запланована забава в Пассейну.

пл. учас. Надія Дац,
Ньюарн, ЗСА

"Вісті Пластової Станиці Ньюарну"
ч. 3 1983 року.

Ю. Ф.

Лія Нотис,
гуртот "Калини", Ньюарн, ЗСА

Новачки і юначки із
свою виховницею
в Кентон, Огайо.

Колишні новачки з роя "Зайчики" і юначки з гуртка "Конвалії" в Кентон, Огайо, пересилають щирий привіт з нагоди Великодня і суму \$215.00. Вони самі склали датки й з ініціативи колишньої виховниці й сестрички — пл. сен. Л. Музички перевели збірку між громадянством на пресовий фонд журналів "Готуйсь" і "Юнак".

На знімці: навколішках (горішній ряд) зліва: Маруся Боса, Оля Опришко, Михайлина Гнесь, пл. сен. Ляриса Музична, Ірина Стрихальська, Катруся Стасюк, Христя Маланій. Сидять, зліва: Іванка Опришко, Вірця Янович, Данка Стрихальська, Оленка Курилас, Маруся Маланій і Маруся Глинська. Усі вони вже одружені й мами.

АРКА ЗАХІД

це не лише модерна українська книгарня і крамниця гарних подарунків, але також справжній осередок обслуговування українців Торонта й околиць.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, картини, кристали, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

**МІЙ ПЕРШИЙ
СЛОВНИК**

ОСВІТНІ ПРАКТИКИ ПІДКРИПІВ ВІСНИК
ТОРОНТО 1975

ARKA WEST
2282 Bloor St. West
Toronto, Ont.
M6S 1N9, Canada
Telephone: 762-8751

- Продаємо "МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК", ціна \$7.00 з додатком коштів пересилки.

ПЕРЕПІЛКА

ОПР. М. ЛИСЕНКО

Andante
mp

ОЙ У ПЕ-РЕ-ПІЛ - КИ ТА ГО-ЛІВ - КА БО-ЛІТЬ. ТУТ БУ-ЛА, ТУТ

ПЕ-РЕ-ПІ - ЛОЧ - КА, ТУТ БУ-ЛА, ТУТ СИ-ВО - КРИ - ЛА - Я.

ДІВЧАТА СТАЮТЬ У КОЛО. ОДНА (ПЕРЕПІЛКА) ЙДЕ В СЕРЕДИНУ,

ІНШІ, ХОДЯЧИ КРУГ ПЕРЕПІЛКИ, СПІВАЮТЬ: ОЙ У ПЕРЕПІЛКИ ТА ГОЛІВКА БОЛІТЬ. (2)
ПРИСПІВ: ТУТ БУЛА, ТУТ ПЕРЕПІЛОЧКА,
ТУТ БУЛА, ТУТ СИЗОКРИЛАЯ.

ЩОРАЗУ НА СЛОВІ „БОЛІТЬ“ (ЧИ ТАМ ПЛЕЧИЦІ, ЧИ РУЧЕНЬКИ І Т.Н.) ПЕРЕПІЛКА ХАПАЄТЬСЯ ЗА ГОЛОВУ, ПЛЕЧІ, РУКИ, ХИТАЄ ГОЛОВОЮ, ВДАЮЧИ З СЕБЕ СЛАБУ ТА НЕМІЧНУ. ПРИСПІВ: „ТУТ БУЛА, ТУТ.“ СПІВАЮТЬ ЗА КОЖНИМ РЯДКОМ:

ПРИ ДАЛЬШИХ СЛОВАХ: ОЙ У ПЕРЕПІЛКИ ТА СТАРИЙ МУЖИЧОК. (2)
ПРИСПІВ:....
ІЗ КОМОРИ ЙДЕ І НАГАЙКУ НЕСЕ. (2)
ПРИСПІВ:....
ВІН НАГАЙКУ НЕСЕ, БОРОДОЮ ТРЯСЕ. (2)
ПРИСПІВ:....

ПЕРЕПІЛКА ПЛАЧЕ, ЗАКРИВАЄ РУКАМИ ОЧІ, НІБИ СЛЬОЗИ ВТИРАЄ.

А ЯК ПОЧНУТЬ СПІВАТИ: А У ПЕРЕПІЛКИ МОЛОДИЙ МУЖИЧОК. (2)
ПРИСПІВ:....
ІЗ БАЗАРУ ЙДЕ, ЧЕРЕВИЧКИ НЕСЕ. (2)
ПРИСПІВ:....

ПЕРЕПІЛКА ПОЧИНАЄ СКАКАТИ, ПЛЕСКАЄ В ДОЛОНІ, ХОЧЕ ВИБІГТИ З КРУГА, РОЗНІМАЄ РУКИ ДІВЧАТАМ, ЩОБ ВИСКОЧИТИ. ПРИ ЦЬОМУ ЇЙ КАЖУТЬ: „ДОВРІ ЗАМКНІ В МОЄЇ ХОХАНКИ“. ХОТРА ДІВЧИНА ПУСТИТЬ РУКУ, ТА ЙДЕ В СЕРЕДИНУ. І ЗНОВ ТЕ Ж САМЕ, ЩО Й ПОПЕРЕДУ.

**ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА"
(ДО 15. 2. 1984)**

ЗСА:

Лев і Анастасія Ганусяки, Філадельфія	\$20.00
Ольга Весоловська, Нью-Йорк	\$10.00
Данило Сацюк, Порто Ріко	\$10.00
Л. і Р. Процик, Вестфілд	\$10.00
Замість квітів на могили (див. посмертні згадки)	\$165.00
Збірка у Кентоні (дивись окремий допис)	\$215.00
Разом:	\$430.00

КАНАДА:

Б. Натолік, Ст. Кетерінс	\$5.00
Замість квітів на могили	\$45.00
Разом:	\$50.00

Сума датків на Залізний фонд Пластового Видавництва:
\$50.00.

**

З нагоди 40-ліття подружнього життя
жертвуємо **\$20.00** на пресовий фонд "Юнака".
ЛЕВ І АНАСТАСІЯ ГАНУСЯКИ
Філадельфія, ЗСА

**

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

МИХАЙЛА ЛЕБІДЯ,

батька пл. сен. Іроїди Винницької,
склали на пресовий фонд "Юнака" **\$30.00**

Ірина і Роман Вжесневські (Торонто)

**

В 10-ту річницю упокоєння мого мужа
св. п. ІВАНА ЗЕЛЬСЬКОГО
першого голови Пластприяту у Вінніпезі
пересилаю на пресовий фонд "Юнака" **\$15.00.**
Іванна Зельська (Миссиссага, Канада)

**

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

МИХАЙЛА ЛЕБІДЯ,

батька пл. сен. Іроїди Винницької,
на пресовий фонд "Юнака" склали **\$30.00**
Христя і Матвій Сохоцькі (Пітсбург, ЗСА)

**

24-ий Курінь УСП-он "ЧОРТОПОЛОХИ" складає датов
в сумі **\$135.00** на пластовий журнал "Юнак", як нев'янучу
нитицю квітів на свіжу могилу нашої молоденької, неза-
бутньої **ПОДРУГИ**

св. п.

ст. пл. ЛЕСІ СЛОБОДЯН

Датки склали:

по \$10.00: Славоміра Білас, Іванна Білик, Олена Голов-
чан, Марія Леськів, Анна Максимович, Надія Німилович,
Надія Оранська, Віра Пак, Ірина Пастушак, Марта Тарнав-
ська, Боженна Філінська, Галина Філінська.

по \$5.00: Марія Одежинська, Євгенія Подоляк, Ірина
Щука.

**

У пам'ять незабутньої

св. п.

добродійки СТЕФАНІІ СТЕФАНІВ,

мами, бабуні і прабабуні наших друзів пластунів,
складаємо **\$25.00** на пластові видання.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ В ЕДМОНТОНІ

**

У пам'ять незабутньої

св. п.

ПАВЛІНИ ІЛЬКІВ,

дружини колишнього голови Пластприяту
і мами наших друзів-пластунів,
складаємо **\$25.00** на пластові видання.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ В ЕДМОНТОНІ

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
вишкар

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає ПОЗИКИ та
- приймає ОЩАДНОСТІ.
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- Урядові години:
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,

2199 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 1N2, Canada

Phone: 769-9998

Пластуні і Пластунки в Торонті!

СКЛАДАЙТЕ

СВОЇ ОЩАДНОСТІ

у Пластовій Кредитівці!

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа: 295 College St., Toronto, Ont. M5T 1S2

Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ: 3635 Sawthra Road (біля Української
Католицької Церкви)

Tel.: 272-0468

Відділ: 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario

Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання помагати членам в економічних справах порадами і фінансово.

Наша справа — служити членам!

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всіх
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — TEL. 537-5572

2466 Dundas St. W., Toronto, Ont. Canada M6P 1W9

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуні і Пластунки,
учні свято-миколаївських шіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1N2, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна \$1.50

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування: понеділки і п'ятниці

від год. 6-ої до 9-ої вечора;

середа від год. 9-ої до 12-ої перед полуднем.

- Кредитова Кооператива в Пассейку платить 7% дивіденди від ощадностей — нараховуємо чвертьрічно.
- Студентські позички — до сплати після закінчення студій.
- Позички на авто та всі інші потреби домашнього вжитку.
- Безплатно для членів життєве забезпечення ощадностей до висоти \$2,000 і позичок до висоти \$10,000.
- Сертифікати за високим опроцентуванням.
- Федеральне забезпечення членських уділів до висоти \$100,000 на одного члена.

*Вступайте в члени в годинах урядування
в домівці кооперативи.*

229 Говп Авеню * Пассейк, Н. Дж. * Тел.: (201) 473-5965

"... виховання — це надавання думкам і почуванням якогось напрямку", — каже Олександр Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передплатуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новачоків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприяту і загалу батьків, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

CHOLKAN

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна аскурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2184-C Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303